

Werkáčkovo tajemství

Slavné vítězství Ocelářů

Sezóna 2023/2024 byla pro tým Třince jako z pohádky! Stalo se něco neuvěřitelného – v semifinále proti Spartě prohrávali už 0:3 na zápasy. Ale nevzdali se! Bojovali jako draci a jako první v historii otočili sérii na 4:3. Následovalo finále s Pardubicemi – v sedmém finálovém zápase na ledě soupeře vybojovali Oceláři mistrovský titul. Vítězný gól? V prodloužení ho střelil třinecký odchovanec David Cienciala.

Tohle je příběh, který znají všichni fanoušci hokeje. Co ale netuší, je, že existuje ještě jeden, utajený příběh. A vy teď máte jedinečnou možnost do něj nahlédnout.

*Rozhodující okamžik finále,
druhé prodloužení,
čas 83:49*

Hokejová aréna v Pardubicích burácela napětím. Marko Daňo přihrál puk Davidu Ciencialovi, který si najel od modré čáry přímo před branku. Z obou stran se na něj okamžitě vrhli pardubičtí hráči. Čas jako by se na okamžik zastavil. David v poslední chvílce dokázal puk zpracovat, pak už ho obránci zalehli. Bezmocně přitisknutý k ledu sledoval dráhu kotouče a postrkoval ho očima. Jako zázrakem malý černý disk proklouzl mezi betony pardubického brankáře. Puk zarachotil v brance a halou se rozlehlo rozpačité ticho. Jen kotel třineckých fanoušků se mohl zbláznit radostí.

Na výsledkové tabuli se rozzářilo skóre 1:2.

Vítězství !!!

Werkáček, který celý zápas sledoval schovaný v kabině třineckého týmu, se rozhodl přelézt hrazení a dostat se na led. Maskot Ocelářů přece u oslavy vítězství nesmí chybět! Sotva se na ledě postavil a zkontroloval si plyšový převlek, už se k němu řítili první hokejisté v červených dresech s bílým logem draka.

„Werkáčku, máme to!“ zařval nadšeně David Cienciala, předzdivaný Činel, a objal ho medvědím stiskem. Pak se na ně sesypali Růža, Majo, Havran a ostatní spoluhráči. Všude kolem se válely odhozené rukavice, přilby a hokejové hole.

Jak se radostná hromada hráčů kolem něj zvětšovala, šťastný Werkáček si uvědomil, že nikdo z lidí by neunesl takovou váhu těl. Podlomil se v kolenou a nijak nebránil tomu, aby ho hromada hokejistů zalehla.

Kdybych nebyl drak v plyšovém kostýmu, ale obyčejný člověk, už by mi praskla minimálně dvě žebra, pomyslel si pobaveně.

Rozhlédl se po aréně. Fanoušci šileli nadšením, trenéři se objímali, a dokonce i ti nejdrsnější hráči měli v očích slzy dojetí. V ten moment si byl jistý – patřil sem. Mezi lidmi, mezi hokejisty, mezi Oceláře.

Tenhle vzácný prchavý okamžik byl přesně to, po čem celý svůj život toužil. Moment, kdy se odhodlání, statečnost a hrdinství spojilo v něco úplně výjimečného. Konečně pochopil, že být červeným drakem znamená najít odvahu stát se součástí něčeho většího, než je on sám.

Co se skrývá pod Javorovým?

O rok dříve

„Odhodlání, statečnost a hrdinství vždy provázely náš slavný rod červených draků, ze kterého pocházíš,“ pronesl Werkáčkův táta, jako už asi tisíckrát předtím. Zase seděl shrbený u starých kronik, ve kterých si zálibně listoval. V poslední době jeho táta trávil většinu času právě tady.

„My víme, tatínku,“ prohlásila konejšivě Werkáčkova maminka, když viděla, že se zamračene nadechuje k odpovědi. Ale ten se nedal tak snadno umlčet.

„Ale tati,“ řekl rozladěně. „Sedíme tady pod Javorovým a o hrdinství si jen čteme v kronikách.“ Werkáček se rozhlédl po útulně zařízené jeskyni, která byla součástí jejich skalního

sídla. V poslední době mu připadalo jako vězení. Toužil po dobrodružství!

„Víš přece, synku, že se kvůli lidem musíme skrývat. Dnes už jsou silnější než my. Pokud by nás odhalili, buď nás zabijí, anebo chytí a budou někde vystavovat! Vzpomeň si na našeho strejdu Goralíka!“ vytáhl táta svůj oblíbený trumf. Na začátku minulého století strejdu lidé chytili. Stal se oblíbenou atrakcí polského cirku bratrů Staniewských.

„Připravila jsem nám k večeři piniové palačiny,“ pokusila se maminka změnit téma hovoru. „To ti, tatínku, uleví od žaludečních potíží.“

V poslední době se Werkáček se svým tátou hádal pravidelně. Z jejího malého Werkínka vyrostl mladý drak plný síly. V jeho v krvi se už probudil oheň červených draků. Bylo jasné, že už ho doma dlouho nedokážou udržet. Vždyť se nemohl přes den ani proletět.

„Já nemám chuť! Jdu na hlídku,“ odsekl Werkáček rozmrzele. Věděl, že jeho táta by si nedal pokoj a pokračoval v kázání. Raději se přesunul do skalní věže jejich sídla. Tam měl výhled na celé údolí pod Javorovým. Byl už večer, a tak se v nedalekém Třinci začala rozsvěcovat světla.

Werkáček se ponořil do vlastních myšlenek. V poslední době cítil, že je plný nespokojenosti a neklidu. Něco se přece musí stát, říkal si.

„Hmm,“ odkašlala si maminka za jeho zády a jemně ho poplácala po rameni. „Přinesla jsem ti večeři, přece se musíš najíst. Už se netrap.“

Werkáček na ni nechtěl být zlý. Poslušně si vzal talíř a začal mechanicky pojídat vystydlé palačinky.

„Počkej, ohřeju ti to,“ prohlásila maminka, chvílku se soustředila a pak na talíř vychrlila přesně odměřenou dávku ohně. Palačinky zapraskaly a začalo se z nich kouřit.

Zatímco Werkáček jedl, zdálo se, že jeho maminka má ještě něco na srdci. Přistoupila blíž a podrbala ho za uchem tak, jak to dělávala, když byl ještě malý.

„Mám pro tebe dárek, ale musí to zůstat jen mezi námi dvěma,“ začala a natáhla před sebe tlapku s otevřenou dlaní. Na ní leželo něco, co vypadalo jako podivný přívěsek na kožené šňůrce. „To je magický amulet. Je moc vzácný. Máme jen jeden, proto ho tvůj táta schovával pro horší časy. Kdysi ho dostal od jablunkovských draků.“

„Cože?“ Werkáček se překvapením napřímil. Nikdy předtím neslyšel, že by v Beskydech byli ještě nějakí jiní draci.

„Pomohl jim osvobodit se ze zajetí,“ vysvětlovala maminka a zvedla přívěsek. „Tenhle amulet tě dokáže skrýt před lidmi.“

„Takže můžu opustit naše sídlo a normálně se pohybovat po Beskydech? To je úžasné, mami!“ Werkáček se k amuletu dychtivě natáhl.

„Počkej!“ odstrčila ho. „Nejdřív musíš pochopit, jak amulet funguje. Když ho budeš nosit, lidé tě neuvidí jako draka. Místo toho si budou myslet, že jsi něco obyčejného, co vidají každý den – třeba velký pták nebo letadlo.“

„Chápu.“ Werkáček se znovu natáhl po amuletu, jenže maminka zase uhnula paží.

„A je tu ještě něco,“ prohlásila přísně. „Tenhle amulet zvládne oklamat jen pár lidí. Kdyby jich bylo víc, jeho síla se vyčerpá. Pak tě všichni uvidí jako opravdového draka,“ vysvětlovala. „A pamatuj, tatínkovi ani slovo!“

„Jasně, mami,“ Werkáček do třetice chňapl po amuletu. Tentokrát mu skončil v tlapce. „Budu se držet dál od lidí,“ slíbil. Už se nemohl dočkat, až si ho zítra vyzkouší.

Maminka mezitím vykoukla z jejich skalního okna a hned zpozorněla. V dálce uviděla něco, co ji zaujalo.

Ohnivá mise za úplňku

„Světýlko se rozsvítilo! Tatínkovo světýlko!“ volala radostně. „Werkínku, hned to běž tatínkovi ohlásit. Musí vyrazit co nejdříve.“

Werkáček se rozběhl. Tátu našel dle očekávání v jejich knihovně.

„Tati, objevilo se světýlko,“ hlásil udýchaně ve dveřích.

Do jeho dračího otce, který právě třídil knihy v knihovně, jako by vjel záblesk energie. Napřímil se, vypjal hrudník a najednou přestal připomínat toho stárnoucího draka smířeného s osudem. V očích mu zajiskřilo.

„Mám práci!“ prohlásil se spokojeným úsměvem a vyšel z knihovny pružným rychlým krokem.

To už dorazila i maminka a chytla Werkáčka kolem ramen. „Tohle tatínek už dlouho potřeboval. Všiml sis, kolik mu v poslední době přibylo stříbrných šupin?“

Když červení draci stárnou, mění se jim postupně červené šupiny na stříbrné. Ti nejstarší draci už pak bývají téměř celí stříbrní a červeň jim zůstává jen na hlavě a hranách křídel.

Společně se přesunuli zpátky do skalní věže k otvoru, který se dříve každý den používal pro vzlety a přistání. Teď už byl trochu zarostlý býlím.

Táta dorazil vzápětí. „Miláčku, mám povinnosti,“ hlásil s nadšením v hlase. Přivinul k sobě svou dračí ženu a dal jí pus. „Dávej na mámu pozor,“ otočil se k Werkáčkovi. Pak přistoupil k okraji otvoru, mohutně se odrazil a přitom roztáhl svá impozantní křídla. Nakonec zmizel ve tmě, která jejich sídlo obklopovala.

Werkáček potřásl smutně hlavou. Tohle tátovi záviděl. Měl ve světě lidí svého spojence, který pracoval v Třineckých železárnách. Vždycky když se zapalovala některá z pecí, vyvěsil spojenec světelné znamení. Jeho táta pak pod rouškou tmy přiletěl a pec zapálil svým dračím ohněm. V Beskydech už červení draci oheň chrlit nemohli, a tak byla tohle jediná příležitost, jak si to pořádně užít.

„Neboj, on tě jednou vezme s sebou,“ pohladila ho maminka konejšivě po ruce. „Prý se blíží generální oprava vysoké pece. Tu už si tatínek netroufne zapalovat sám.“ Pak do něj spiklenecky šťouchla ramenem. „Aspoň si zítra pořádně vyzkoušíš ten amulet.“

Bude amulet fungovat?

Sotva se ráno slunce přehouplo přes obzor, stál Werkáček připravený u otvoru ve skalní věži. Srdce mu bušilo vzrušením, měl pocit, že snad vybuchne. V posledním roce se jen párkrát

proletěl, vždycky s tátou a po setmění. Jako by byli nějakí netopýři.

Naposledy zkontroloval, že mu amulet pevně drží na krku. Pak roztáhl na zkoušku křídla a trochu s nimi zatřepal, aby se uvolnily všechny jejich záhyby. Popošel k okraji otvoru a ze všech sil se odrazil. Co nejrychleji zabral křídly a proletěl strmým údolím, které chránilo jejich sídlo.

Nakonec stačilo pár pořádných mávnutí a Werkáček se vznesl vysoko nad stromy. Vítr mu svištěl kolem uší. „Juchůůů,“ zahalekal nadšeně a udělal ve vzduchu přemet.

Dál stoupal vzhůru a za chvíli už kroužil nad Malým Javorovým. Na vrcholku hory bylo i v tuhle ranní hodinu pár lidí. Dívali se jeho směrem. Dokonce na něj někdo ukázal prstem.

Ve Werkáčkovi hrklo. Co když amulet nefunguje? Možná je dole víc lidí, než na které dokáže zapůsobit.

„Podívej na ten krásný červený padák. Ten si musel přivstat,“ uslyšel Werkáček slabý hlas zezdola. Jako by mu spadl kámen ze srdce. Amulet fungoval perfektně!

Znovu zabral křídly a zamířil si to směrem na Kozubovou. Opojný pocit z létání ho úplně zaplavil. Zabral ocasem a zamířil si to střemhlav k lesu v údolí pod ním. Prudce rozrážel vzduch, ale stejně přitáhl křídla, aby ještě víc zrychlil. Teprve v posledním okamžiku znovu zabral ocasem a srovnal let těsně nad vrcholky stromů. Zaplavil ho pocit svobody.

Věděl, že dneska si létání může naplno užít. Jeho táta se ze železáren vrátil až k ránu. Spokojeně si pobrukoval, celý špinavý od sazí byl cítit čerstvým kouřem. Ten bude spát až do večera.

Nakonec při tom bláznivém létání začaly Werkáčkovi docházet síly. Neměl dostatečný trénink a tak začal být unavený. Rozhodl se, že přistane na opuštěné stezce na hřebenu jedné z menších hor. Pohodlně se tam natáhl a těšil se z ranního sluníčka.

Záhada mluvícího pařezu

„Tady bys neměl jen tak ležet. Za chvíli vyděsíš nějakého turistu,“ ozvalo se kousek od něj.

Werkáček se překvapeně rozhlédl. Nikde kolem něj nebylo ani živáčka.

„Tady jsem,“ ozvalo se znovu. Ten hlas vydával pařez, který se na něj usmíval.

Werkáček neměl moc zkušeností s jinými tvory. Ve skalním sídle žili sami, a tak o existenci dalších bytostí v Beskydech jen slyšel od rodičů.

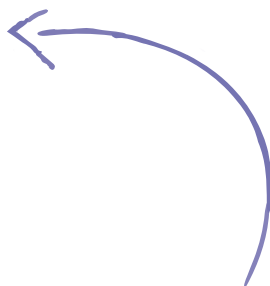
„Kdo jsi?“ zeptal se zvědavě.

„Ty musíš být pořádný moula, když nepoznáš lesního ducha,“ prohlásil pařez. „Jsem Kůrovlásek.“ A když viděl, že se Werkáček pořád tváří nechápavě, povzdechl si a pokračoval. „S tebou to bude těžký. Copak jsi ještě nikdy neslyšel o nějakém lesním duchovi? Posedl jsem tenhle pařez, jasný?“

„Lesní duch?“ Werkáček pátral v paměti. Domácí výuka ho nikdy moc nebavila. Pak si konečně trochu vzpomněl. „Už vím. Vy potřebujete sídlit v nějakém stromě, že? Ale proč jsi v pařezu a nevybral sis nějaký pořádný strom?“

„To je dlouhý příběh,“ začal Kůrovlásek, ale pak se rozpačité zašklebil. „Kecám, byla to nehoda. Letěl jsem tady s mámou a měl posednout svůj první strom. Do té doby jsme vždycky byli ve stromě spolu. Jenže jsem byl nervózní, trochu špatně to odhadl, a tak jsem vlítl do pařezu místo do stromu.“

*Chceš vědět,
jak Kůrovlásek vypadá?*

*Načti QR kód
a zjistíš více.*

„A to nemůžeš přeskočit a posednout nějaký jiný strom?“ zeptal se Werkáček zvědavě. Tohle ho vážně zaujalo.

„No, to právě nejde. Když lesní duch posedne strom, tak v něm musí zůstat minimálně deset let. I když je to jen pařez,“ prohlásil Kůrovlásek a zamračil se u toho.

„Jak dlouho tu ještě budeš?“

„Musím si odkroutit ještě dva roky.“

A tak se stalo, že si hned při svém prvním letu našel Werkáček nečekaně kamaráda. Vždycky když se jeho dračí táta zavřel v knihovně s kronikami, vyrážel se proletět a končil u Kůrovláska. Jeho smysl pro humor pokaždé Werkáčkovi zlepšil náladu. Oba měli jedno společné – nemohli žít podle svých představ. Kůrovlásek byl připoutaný ke svému pařezu, zatímco Werkáček trávil většinu času nicneděláním v jejich skalním sídle.

O dva měsíce později

Přestože byl teď Werkáčkův život mnohem lepší, zjišťoval, že ani pravidelné létání už mu nestačí. Znovu začínal cítit ten neklid, který ho předtím tak trápil.

„Nechápu to,“ přiznal se při jedné debatě Kůrovláskovi. „Každý den se proletím, mám skvělého kámoše, ale nějak mi to nestačí. Jako bych cítil, že jsem předurčený pro něco víc, pro něco většího.“

„To je jasný,“ prohlásil jeho kamarád. Touhle větou ostatně začínal skoro vždycky. „Jsi z rodu červených draků. Máte v krvi odhodlání, statečnost a hrdinství, jak říká tvůj táta. Ty tu prostě nemáš sedět na zadku. Máš se účastnit bitev, chrlit oheň a překonávat překážky. Tvoje krev po tom touží.“

„Jenže svět už nic takového nepotřebuje,“ povzdychl si Werkáček. „Když budu někde chrlit oheň, akorát tím přivolám hasiče. A rytíři i udatné bitvy jsou už dávno minulostí.“

„Na tom něco bude,“ uznal Kůrovlásek a pak se smutně usmál. „Já tady v tom pařezu musím dřepět ještě dva roky a nemám na výběr. Ty se ale můžeš kdykoliv sebrat a vyrazit do světa, kamkoliv budeš chtít.“

Když viděl, že Werkáček kroutí hlavou, rychle dodal: „A neříkej mi, že to nejde a že by to tady bez tebe maminka a tatínek nepřežili. Ty můžeš změnit svůj život. A když nenajdeš to, co hledáš tady v Beskydech, musíš vyrazit někam dál.“

Velké rozhodnutí

Jejich rozhovor ležel Werkáčkovi pořád v hlavě. Možná měl Kůrovlásek pravdu. Možná je čas, aby se vydal do světa a našel své místo. Jenže kam by šel? Jak dnes najít místo, kde je ještě prostor pro udatnost a hrdinství?

Nakonec ho v téhle náladě zastihla maminka. S láskyplnou trpělivostí a několika dobře mířenými otázkami z něj vyloudila celé jeho trápení.

„Kůrovlásek má pravdu,“ prohlásila překvapivě odhodlaně. „Přesvědčím tatínka, aby tě pustil do světa. Jsi mladý drak a tady bys jen ztrácel svůj čas.“

„Ale kam bych měl vyrazit, mami?“ zeptal se Werkáček zoufale. Kdyby věděl, kam jít, už by se asi sám odhodlal.

„Do světa lidí,“ řekla maminka potichu. „Jedině tam máš šanci najít, co hledáš.“

Ukázalo se, že jeho táta je sice hlavou rodiny, ale jen do okamžiku, než si něco umane jeho dračí žena. I když se na začátku bránil slovy „Jen přes mou mrtvolu!“, nakonec kapituloval.

Ani ne za měsíc byl Werkáček připravený vyrazit na cestu.

„Hele, být lesním duchem v pařezu je vlastně docela fajn,“ zašklebil se Kůrovlásek, když se spolu loučili. „Neřeším, co s listím na podzim, a nemusím se bát o větve, když přijde víchr,“ vtipkoval, pak zvažněl. „Budeš mi chybět, kamaráde! Koukej se někde usadit a vyhlídni mi pěkný strom, který bych mohl posednout.“

Příští ráno byl Werkáček připravený vzlétnout ze skalní věže. Konečně se to dělo! Cítil, jak mu nedočkavostí brní křídla. Jeho rodiče ho přišli vyprovodit. Drželi se přitom za ruku, jako by si dodávali odvalu.

Táta stál vzpřímeně, pořád ho poplácával po zádech a každou chvíli pronesl svým chraplavým hlasem něco ve stylu „To zvládneš, synku!“ Zato maminka slzela horké dračí slzy, ze kterých šla pára. Kapesník už měla dávno promočený.

„Hlavně se mi vrať,“ šeptla mu do ucha, když se loučili. Pak naposledy zkontrolovala, že má na krku připevněný magický amulet.

Werkáček se postavil na okraj skalní věže. Srdce mu bušilo. Byl nadšený z nadcházejícího dobrodružství, ale zároveň mu bylo smutno, že opouští rodiče. A taky byl trochu nervózní. V duchu si slíbil, že je nezklame. Pak se mohutně odrazil, roztáhl křídla

a zamával jimi. Vydal se hledat místo, kde odhodlání, statečnost a hrdinství ještě dávají smysl.

Zajímá vás, co bylo dál? Jak se Werkáčkovi podařilo stát se součástí týmu HC Oceláři Třinec a jaké překážky musel překonat? Pomohl nějak svému oblíbenému týmu k vítězství? A zjistili fanoušci, že jejich maskot je opravdový drak?

To vše se dozvíte příště! Teď už je na řadě další příběh, ovšem s Werkáčkem se ještě neloučíme.

